

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/935/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6815200284
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6815200284.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľa: K. H. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C., J. F. č. XXXX/XX, právne zast. Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom so sídlom Revúca, Železničná č. 257/19, proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova č. 2, o zaplatenie 1 199,69 € s prísl., na odvolanie odporcu zo dňa 20. 10. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 5C/24/2015-70 zo dňa 04. 09. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 69,80 € na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Martina Jankoviča, vedeného vo U., a. s., pobočka C., v lehote do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 199,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 19. 01. 2015 do zaplatenia a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca bol zároveň zaviazaný nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 229,05 € na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 22.01.2015 domáhal, aby mu odporca zaplatil sumu 1 199,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 19.01.2015 do zaplatenia titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia a uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. V návrhu uviedol, že uznesením vyšetrovateľa ORPZ v Revúcej zo dňa 28.06.2013, ČVS: ORP-64/KP-RA-2013 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 TZ. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal navrhovateľ prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry v Revúcej uznesením zo dňa 26.08.2013, sp. zn. 1Pv/93/13 - 18 zamietol ako nedôvodnú. Po ukončení vyšetrovania bolo prípravné konanie v predmetnej trestnej veci ukončené uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v Revúcej zo dňa 14.11.2013, č.k. 1Pv/93/13/6608-24, ktorým trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi zastavil podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V trestnom konaní si navrhovateľ zvolil obhajcu - advokáta, Mgr. Mariana Jankoviča. Tomu ako trovy obhajoby zaplatil sumu 1 199,69 €, ktoré žiada aby mu boli zaplatené titulom náhrady škody, nakoľko skutok, na základe ktorého bolo proti nemu vedené trestné stíhanie v konečnom dôsledku nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci inému orgánu. Navrhovateľ uviedol, že svoj nárok odvodzuje od nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia z dôvodu, že sa jedná o prvé rozhodnutia v trestnom konaní,

ktorými sa vyslovuje určité dôvodné podozrenie voči konkrétnej osobe o tom, že mala spáchať ten ktorý konkrétny trestný čin za konkrétnych skutkových okolností a ide o rozhodnutia, ktoré predstavujú výrazný zásah do zákonom chránených práv obvineného. Uviedol, že v danom prípade je za Slovenskú republiku ako subjekt povinný nahradiť navrhovateľovi škodu oprávnená a povinná konať Generálna prokuratúra SR v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že orgán, ktorý mohol prvé rozhodnutie vydané v trestnom konaní - uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vyhotovené vyšetrovateľom Policajného zboru SR zrušiť, bol prokurátor ako „dominus litis“ prípravného konania, keď mu k tomu dal možnosť aj sám obvinený podaním sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a tak už na začiatku vyšetrovania mohol zvrátiť rozhodnutie vyšetrovateľa. Poukázal na § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého je príslušným konať v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Výkladom „a contrario“ tejto právnej normy v spojení s ust. § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona vyvodil príslušnosť Generálnej prokuratúry SR konať v mene štátu v danej veci náhrady škody navrhovateľa. Prokurátor mal v trestnom konaní vedenom proti navrhovateľovi možnosť posúdiť uznesenie o vznesení obvinenia z hľadiska jeho dôvodnosti a to jednak na základe sťažnosti obvineného a aj v priebehu celého prípravného konania, keďže je to prokurátor, ktorý dohliada na priebeh celého prípravného konania, dáva pokyny v rámci prípravného konania príslušnému policajtovi a dohliada nad celým jeho priebehom. V zmysle § 30 TP je prokurátor tou osobou, ktorá môže viesť celé vyšetrovanie resp. skrátené vyšetrovanie, resp. môže zrušiť nezákonné rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami. V tej súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku NSSR sp. zn. 3Cdo/194/2010. Vo vzťahu k samotnej škode uviedol, že navrhovateľ ako osoba, ktorá bola obvinená zo zločinu krátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 TZ, za ktorý mu hrozil trest odňatia slobody vo výmere 4- 10 rokov, nie je natoľko právne zdatný, aby sa mohol obhajovať sám. Napriek tomu, že sa nejednalo o nutnú obhajobu, ale jednalo sa o prípad, kde reálne hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody, bolo v záujme samotného obvineného, aby si našiel kvalifikovanú právnu pomoc na obhajovanie svojich práv. Uviedol, že medzi škodou a titulom, na základe ktorého je uplatňovaná jej náhrada, existuje príčinná súvislosť a opätovne poukázal na dôvody, pre ktoré si navrhovateľ v trestnom konaní zvolil obhajcu, ako aj na to, že skutok, ktorý sa navrhovateľovi ako obvinenému kládol za vinu, nebol trestným činom a nebol ani dôvod na postúpenie veci inému orgánu, z čoho vyplýva, že navrhovateľ sa žiadneho právne nedovoleného konania, ktoré mu bolo kladené za vinu nedopustil.

Navrhovateľ žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnu prokuratúru SR, ktorá žiadosť obdržala dňa 17.07.2014. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 18.07.2014 postúpila žiadosť navrhovateľa na Ministerstvo spravodlivosti SR z dôvodu, že sa necítila byť príslušná o nej rozhodnúť. Ministerstvo spravodlivosti listom zo dňa 13.08.2014 vrátilo žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škodu späť na GPSR a táto sa listom zo dňa 22.08.2014 opäť vyjadrila, že nie je príslušným orgánom na prerokovanie žiadosti navrhovateľa.

K návrhu sa vyjadril odporca, za ktorého v konaní konala Generálna prokuratúra SR. Generálna prokuratúra SR vo svojom vyjadrení v prvom rade namietala, že v danej veci nie je určená konať za Slovenskú republiku podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/2003 Z.z., pretože škodu nespôsobilá prokuratúra (prokurátor) v trestnom konaní. Prokuratúra (prokurátor) by škodu mohla spôsobiť konaním alebo opomenutím, pričom ani jedna z uvedených alternatív nie je splnená, pretože prokurátor sa na rozhodovanie o vznesení obvinenia ani na jeho vydaní žiadnym spôsobom nepodieľal (nekonal), ani nič pri jeho vydaní neopomenul. Uznesenie o vznesení obvinenia je účinné a vykonateľné už jeho vydaním, bez ohľadu na to, kedy ho prokurátor obdrží, preto prokurátor nielen že sa na jeho vydaní nepodieľa, ale jeho účinkom, ktoré nastali už jeho vydaním nemôže v tomto štádiu zabrániť a už vôbec nie škodu spôsobiť. Podľa GPSR ani úvaha o tom, že zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zakladá príslušnosť prokuratúry, nemá oporu v zákone. Majú za to, že pri určovaní orgánu konajúceho v mene štátu je potrebné vychádzať z § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 514/2003 Z.z., nakoľko titulom uplatňovania náhrady škody je uznesenie o vznesení obvinenia vydané vyšetrovateľom PZ, pričom v danom prípade nie je príslušnosť Ministerstva SR vylúčená. Tá je vylúčená vtedy, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, alebo ak policajt konal na základe záväzného pokynu prokurátora, čo v danom prípade nie je. Prokurátor síce zamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta, avšak vo veci nebola podaná obžaloba na súd, ani policajt nekonal na základe záväzného

pokynu prokurátora, teda nie sú splnené podmienky, ktoré kumulatívne musia byť splnené na to, aby bola vylúčená príslušnosť MVS SR. Pre prípad, že by súd neakceptoval túto argumentáciu uviedol, že sú splnené podmienky na postup podľa § 4 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z.z. a za štát má konať Ministerstvo spravodlivosti SR. Uviedol ďalej, že nárok nemožno akceptovať ani vecne, pretože nie je dôvodný. Navrhovateľ si začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia svojím postupom a konaním zavinil sám, a preto akákoľvek náhrada škody zo strany štátu by bola v rozpore s dobrými mravmi. Konkretizoval postup policajta pri začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia ako vyplýva z § 199 ods. 1 a § 206 ods. 1 TP a uviedol, že v trestnom konaní proti navrhovateľovi postupoval policajt v súlade s Trestným poriadkom keď celé trestné konanie bolo v podstate začaté na základe výsledku daňovej kontroly u daňového subjektu AGRO-TRANS, s.r.o. Revúca, za ktorý ako zodpovedná osoba vystupoval navrhovateľ, keď daňový úrad dospel k záveru, že išlo o fiktívny nákup realizovaný len na úrovni fiktívnych faktúr, pretože kontrolovaný daňový subjekt dostatočne nepreukázal uskutočnenie zdanieľného obchodu, teda nákup motorovej nafty, pričom po vykonanej kontrole vyrubil správca dane na základe dodatočných platobných výmerov daňovému subjektu daň z pridanej hodnoty v sume 119 920,03 €. Po začatí trestného stíhania boli vypočítaní svedkovia a boli zabezpečené listinné dôkazy, pričom po ich vyhodnotení dospel policajt k záveru, že sú dané dôvody na postup podľa § 206 ods. 1 TP a vzniesol obvinenie Ing. H. W. Proti uvedenému uzneseniu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť, ktorá bola zmietnutá ako nedôvodná, nakoľko z dôkazov zabezpečených v danom štádiu konania nebolo vznesenie obvinenia nezákonné a nedôvodné. Následne, po zabezpečení a vykonaní ďalších dôkazov a ich vyhodnotení policajtom a prokurátorom bolo pri zmenenej dôkaznej situácii trestné stíhanie navrhovateľa zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP. Trestné stíhanie bolo zastavené v podstate preto, že daňový subjekt AGRO-TRANS Revúca riadne odviezol daň z predaja motorovej nafty, o ktorej nákupe má daňový úrad pochybnosti a nemohol byť naplnený jeden z materiálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a poistného a to, vznik škody ku škode štátneho rozpočtu SR. Trestné stíhanie bolo teda zastavené nie preto, že sa skutok nestal, ale preto, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Uviedol, že na rozhodnutia v trestnom konaní v jeho jednotlivých štádiách nie je potrebná rovnaká sila presvedčenia. Na vznesenie obvinenia sa nevyžaduje, aby orgán činný v trestnom konaní bol presvedčený o vine, ale postačí ak je presvedčený o dôvodnom podozrení, že skutok majúci znaky trestného činu, zavinila konkrétna fyzická osoba. Uznesenie o vznesení obvinenia a následné trestné stíhanie nemožno bez ďalšieho automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Tu poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 163/2013.

Dokazovanie súd vykonal listinnými dôkazmi a to uznesením ORPZ Revúca o vznesení obvinenia, sťažnosťou proti tomuto uzneseniu, uznesením OP Revúca o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, uznesením OP Revúca o zastavení trestného stíhania, zápisnicami o úkonoch vykonaných v trestnom konaní, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, doručenkou k tejto žiadosti, listom GPSR zo dňa 18.07.2014, listom MSSR zo dňa 13.08.2014, listom GPSR zo dňa 22.08.2014, faktúrou č. 139/2013 a prílohou č. 1 k nej, príjmovým pokladničným dokladom, osvedčením o registrácii pre DPH, osvedčením o evidencii motorového vozidla, pokladničnými dokladmi a zistil nasledujúci skutkový stav veci:

Z uznesenia ORPZ v Revúcej zo dňa 28.06.2013, ČVS: ORP-64/KP-RA-2013 mal súd preukázané, že ním bolo podľa § 206 ods. 1 TP vyšetrovateľom PZ vznesené obvinenie navrhovateľovi pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 3 TZ, pretože na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že navrhovateľ ako zodpovedná osoba, rozhodujúca o chode a použití finančných prostriedkov spoločnosti AGRO-TRANS, s.r.o., IČO: 36048798 so sídlom podnikania Revúca, Gen. Viesta 1103/4,

- podal dňa 30.11.2009 v Revúcej na Daňovom úrade riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca október 2009 s výsledkom vlastnej daňovej povinnosti 2 179,76 €, v ktorom si uplatnil odpočítanie dane v celkovej výške 54 663,67 € na základe dodávateľských faktúr vystavených daňovým subjektom Leverage Systems, s.r.o., IČO: 31343589, so sídlom Banská Bystrica, Horná č. 16, pričom zo strany spoločnosti Leverage Systems, s.r.o. ako ani zo strany AGRO - TRANS, s.r.o. nebolo preukázané uskutočnenie týchto zdanieľných plnení, nakoľko uskutočnené prepravy motorovej nafty nezodpovedali skutočnosti, nákladné vozidlo, ktorým mala byť nafta podľa evidencie prepravovaná nebolo spôsobilé na prevoz motorovej nafty, adresa spoločnosti Leverage Systems, s.r.o. je fiktívna, taktiež adresa posledného konateľa spoločnosti je fiktívna, nebola preukázaná

evidencia stavu počítačidla nádrží a preto daň z týchto položiek si páchatel' odpočítal neoprávnene a takýmto konaním skrátil daň z pridanej hodnoty za mesiac október 2009 v sume 54 663,67 €, - dňa 28.12.2009 v Revúcej na Daňovom úrade podal riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca november 2009 s výsledkom vlastnej daňovej povinnosti 1 486,81 €, v ktorom si uplatnil odpočítanie dane v celkovej výške 50 292,86 € na základe dodávateľských faktúr vystavených daňovým subjektom B-Logic, s.r.o., IČO: 44686340, so sídlom Bratislava, Trnavská 112, pričom zodpovedným zástupcom spoločnosti B-Logic, s.r.o. nebolo dodanie motorovej nafty potvrdené, dodávateľské faktúry spol. B-Logic nevystavila, spoločnosť B-logic s.r.o. sa predajom nafty nezaoberala, nemala prenajaté žiadne skladové priestory a nemala žiadnych zamestnancov a takýmto konaním došlo zo strany spol. AGRO-TRANS, s.r.o. ku skráteniu dane z pridanej hodnoty za mesiac november 2009 v sume 50 292,86 €, - dňa 26.01.2010 podal v Revúcej na Daňovom úrade riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca december 2009 s výsledkom vlastnej daňovej povinnosti 384,03 €, v ktorom si uplatnil odpočítanie dane v celkovej výške 14 963,50 €, na základe dodávateľských faktúr vystavených daňovým subjektom B-Logic, s.r.o., IČO: 44686340, so sídlom Bratislava, Trnavská 112, pričom zodpovedným zástupcom spoločnosti B-Logic, s.r.o. nebolo dodanie motorovej nafty potvrdené, dodávateľské faktúry spoločnosť B-Logic nevystavila, spoločnosť B-Logic s.r.o. sa predajom nafty nezaoberala, nemala prenajaté žiadne skladové priestory a nemala žiadnych zamestnancov a takýmto konaním skrátil daň z pridanej hodnoty za mesiac december 2009 v sume 14 963,50 € a spolu týmto konaním došlo k skráteniu dane z pridanej hodnoty v sume 119 920,03 €.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ, ako obvinený, prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu sťažnosť, pretože ho považoval za predčasné a nezákonné a navrhol ho zrušiť. Prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca uznesením zo dňa 26.08.2013 sťažnosť navrhovateľa ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že z vykonaných dôkazov v prípravnom konaní vyplývalo, že skutok sa stal ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesenie vyšetrovateľa PZ považoval za správne a zákonné, konštatoval, že je riadne a dostatočne odôvodnené a v plnej miere sa stotožnil s právnymi úvahami, ktoré viedli vyšetrovateľa PZ k jeho vydaniu. Uznesením zo dňa 14.11.2013, sp. zn. 1Pv/93/13/6608-24 prokurátor Okresnej prokuratúry v Revúcej podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP zastavil trestné stíhanie obvineného - navrhovateľa pre skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z uznesenia vyplýva, že v rámci dokazovania po vznesení obvinenia navrhovateľovi, vyšetrovateľ PZ zabezpečil listinné dôkazy, ktoré svedčili v prospech obvineného navrhovateľa a ktoré spochybňovali zistenia a vyvracali výpovede svedkov vypočutých v trestnom konaní a za okolností, ktoré vyplynuli z dôkazov vykonaných v trestnom konaní, nemohol byť naplnený jeden z materiálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 276 TZ a to vznik škody ku škode štátneho rozpočtu SR.

Z faktúry č. 139/2013 vystavenej obhajcom navrhovateľa v trestnom konaní vyplynulo, že za právne služby spočívajúce v obhajobe navrhovateľa v trestnom konaní vyúčtoval obhajca navrhovateľovi sumu 1 199,69 € za úkony právnej služby v trestnom konaní. Tieto boli podľa prílohy č. 1 k faktúre vyúčtované podľa § 12 ods. 3, písm. b/, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len Vyhláška) v tarifnej výške á 86,93 € za 9 úkonov právnej služby v trestnom konaní a to prevzatie a príprava obhajoby dňa 29.07.2013, spracovanie a podanie sťažnosti voči uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia dňa 30.07.2013, účasť na výsluchu obvineného dňa 22.08.2013, účasť na výsluchu svedkyne R. Z. dňa 22.08.2013, výsluchu svedka Y. S. dňa 06.09.2013 na ORPZ Brezno, výsluchu svedka K. U. dňa 19.09.2013 na ORPZ Brezno, výsluchu svedkyne K. F. T. dňa 06.10.2013, výsluchu svedka K. U. na ORPZ Brezno dňa 17.10.2013 a oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania dňa 07.11.2013, ako aj 8 krát režijný paušál vo výške á 7,81 €, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času v zmysle § 15 a 17 ods. 1 Vyhlášky v celkovej výške 241,82 € a v zmysle § 18 ods. 3 daň z pridanej hodnoty vo výške 199,95 €.

Z pripojeného vyšetrovacieho spisu ORPZ v Revúcej ČVS: ORP-64-KP-RA-2013 súd zistil, že obhajca navrhovateľa vykonal všetky úkony, resp. sa zúčastnil všetkých vyšetrovacích úkonov, za ktoré navrhovateľovi vyúčtoval cenu z poskytnutých právnych služieb.

Z listinných dôkazov predložených navrhovateľom mal súd preukázané, že navrhovateľ dňa 17.07.2015 podal na Generálnej prokuratúre SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu vyššie

uvedenej škody vo výške 1 199,69 €. Generálna prokuratúra SR, ani iný orgán nárok navrhovateľa v lehote 6 mesiacov od podania žiadosti neuspokojil.

Podľa čl. 46 ods. 3 a 4 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa § 3 ods. 1, 2 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len Zák. č. 514/ 2003 Z. z.) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 3 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a) Zák. č. 514/ 2003 Z. z. právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 15 ods. 1, 2 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 15 ods. 4 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení

osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal uhradenia škody, ktorá mu vznikla z dôvodu nezákonného rozhodnutia - uznesenia vyšetrovateľa OR PZ Revúca o vznesení obvinenia a uznesenia prokurátora OP Revúca o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorá spočívala v nákladoch vynaložených na svoju obhajobu v trestnom konaní prostredníctvom zvoleného obhajcu, keďže trestné stíhanie proti nemu bolo neskôr zastavené z dôvodu, že skutok pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie a viedlo sa proti nemu trestné stíhanie je trestným činom a nebol daný dôvod na postúpenie veci (§ 215 ods. 1 písm. b/ TZ).

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním svojich orgánov ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu. Podmienky odškodňovania ustanovuje Zák. č. 514/ 2003 Z. z. v znení Zák. č. 412/2012 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (predtým to bol Zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinný do 30. 6. 2004).

Predtým ako súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu nároku navrhovateľa skúmal, či bola splnená procesná podmienka uplatnenia nároku na náhradu škody na súde - predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že táto podmienka splnená bola s výsledkom, že orgán príslušný na predbežné prerokovanie, nárok navrhovateľa do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojil.

Navrhovateľ podal návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím proti pasívne legitimovanému subjektu - Slovenskej republike. V súdnom konaní, a ako vyplynulo z vykonaného dokazovania aj v konaní o predbežnom prerokovaní nároku, vyvstala otázka, ktorý orgán je povinný a oprávnený konať v danej veci náhrady škody v mene štátu. Ani pri predbežnom prerokovaní nároku navrhovateľa, ktorý žiadosť o predbežné prerokovanie doručil Generálnej prokuratúre SR, ani v súdnom konaní sa Generálna prokuratúra SR necítila oprávnená a povinná konať za štát. Dôvodila tým, že nie sú splnené podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/2003 Z.z., za ktorých koná za Slovenskú republiku, pretože škodu nespôsobila prokuratúra (prokurátor) v trestnom konaní a to ani konaním, ani opomenutím, pretože prokurátor sa na rozhodovanie o vznesení obvinenia ani na jeho vydaní žiadnym spôsobom nepodieľal (nekonal), ani nič pri jeho vydaní neopomenul a ani úvaha o tom, že zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zakladá príslušnosť prokuratúry, nemá oporu v zákone. Mal za to, že v mene štátu malo konať buď Ministerstvo vnútra SR v zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 514/2003 Z.z., resp. že sú splnené podmienky na postup podľa §4 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z.z. a za štát má konať Ministerstvo spravodlivosti SR.

V prípade, ak v konaní o náhradu škody žaloba smeruje proti pasívne legitimovanému subjektu, teda štátu, ak poškodený nesprávne označí orgán oprávnený za štát konať, je tento nedostatok povinný odstrániť sám súd a konať s oprávneným orgánom. Súd mal za to, že v danom prípade je za štát oprávnená a povinná konať Generálna prokuratúra SR, ktorej toto oprávnenie a povinnosť vyplýva z ust. § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/ 2003 Z. z..

Súd má za to, že nie je správny výklad Generálnej prokuratúry ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 514/ 2003 Z. z. prezentovaný v konaní o tom, kedy za štát koná resp. nekoná Ministerstvo vnútra SR. Do novelizácie Zákona č. 514/ 2003 Z. z. zákonom č. 412/ 2012 Z. z. bola povinnosť Ministerstva vnútra vymedzená tak, že koná v mene štátu vtedy, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru. Oprávnenie a povinnosť Generálnej prokuratúry konať za štát bola vymedzená v súčasnosti účinnom znení zákona. Za právneho stavu pred novelizáciou ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ Zák. č. 514/ 2003 Z. z. Najvyšší súd SR v rozsudku 3Cdo 194/ 2010 zo dňa

30. 3. 2011 vyslovil právny názor, že vo veci náhrady škody spôsobenej v trestnom konaní v štádiu prípravného konania prichádza ako orgán konajúci v mene štátu do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR, pričom z hľadiska určenia, ktorý z nich je v tom ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a ak žiadosť bola podaná na oboch z nich, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Zákonom č. 412/ 2012 Z. z. bolo ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/ zmenené tak, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky koná za štát, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Zo samotného obsahu zmeny právnej úpravy aj z dôvodovej správy k Zák. č. 412/ 2012 Z. z. vyplýva, že účelom novelizácie bolo precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou za nezákonné rozhodnutie a riešiť „kompetenčný spor“ medzi MVSR a GPSR v tých prípadoch, kedy škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní. Podľa novelizovanej právnej úpravy Ministerstvo vnútra koná za štát len v prípade, ak sú kumulatívne splnené podmienky uvedené v § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z., teda ak 1. škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ, 2. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a 3. nepodal obžalobu príslušnému súdu. V danom prípade tieto podmienky kumulatívne splnené nie sú, nakoľko prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia. Možno teda uzavrieť, že v danom prípade nie je dané oprávnenie Ministerstva vnútra konať za štát.

V súlade s názorovou líniou vyjadrenou vo vyššie uvedenom rozsudku Najvyššieho súdu SR je podľa súdu v predmetnom prípade dané oprávnenie GPSR konať v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/ 2003 Z. z.. Prokurátor je oprávnený a povinný v zmysle § 230 ods. 1 TP vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v celom prípravnom konaní. Pri výkone dozoru je oprávnený a) dávať záväzné pokyny na postup podľa § 197 TP, vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov a určovať lehoty na ich vybavenie, b) vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, c) zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie, alebo skrátené vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, d) vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania s pokynmi a určovať lehotu na ich doplnenie, e) zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami, f) odňať vec policajtovi a prikázať ju inému, a to aj miestne nepríslušnému policajtovi, alebo urobiť opatrenie, aby vec bola prikázaná inému policajtovi alebo policajtom, g) nariadiť, aby sa vo veciach uvedených v § 202 konalo vyšetrovanie. Ako správne uviedol navrhovateľ v návrhu na začatie konania, prokurátor je „dominus litis“ prípravného konania a štádia pred začatím trestného stíhania. Môže rozhodovať či trestné stíhanie bude vôbec začaté, ak už bolo začaté, či bude voči konkrétnej osobe vznesené obvinenie a či sa bude v začatom trestnom stíhaní pokračovať. Môže taktiež sám alebo na základe podanej sťažnosti zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia. V prípade ak tak neurobí, sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a uznesenie o vznesení obvinenia tak odobrí (ako to bolo aj v prípade navrhovateľa), pričom sa neskôr ukáže, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nezákonne, prichádza prokurátor do úvahy ako orgán, ktorý svojim konaním (rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) spôsobil škodu, ak nejaká v nezákonne vedenom trestnom konaní (trestnom konaní vedenom na základe nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia) vznikla, keď ako posledný orgán, ktorý mohol zvrátiť účinky a následky nezákonne vydaného uznesenia o vznesení obvinenia, tak neurobil. V takýchto prípadoch je potom dané oprávnenie a povinnosť Generálnej prokuratúry SR konať za štát v konaní o náhradu takto spôsobenej škody. Súčasne treba uviesť, že keďže v takýchto prípadoch je možné určiť orgán oprávnený a povinný konať za štát, nie je dôvod na aplikáciu § 4 ods. 2 Zák. č. 514/ 2003 Z. z..

Nad rámec súd uvádza, že zmyslom a účelom právnej úpravy § 4 Zák. č. 514/ 2003 je určiť ako orgán konajúci za štát v konaní o náhradu škody taký orgán, ktorý bude vedieť najlepšie hájiť záujmy štátu a obhajovať dôvodnosť a správnosť rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej moci, nezákonnosť alebo nesprávnosť ktorého sa namieta. Takýmto orgánom je v zásade ten ústredný orgán, ktorý zastrešuje

orgán, ktorý vydal rozhodnutie alebo uskutočnil úradný postup nezákonnosť alebo nesprávnosť ktorých sa v konaní o náhradu škody namieta. V predmetnom prípade je s ohľadom na vyššie uvedené takýmto orgánom Generálna prokuratúra SR, u ktorej sa predpokladá, že bude vedieť najlepšie obhájiť dôvodnosť a zákonnosť rozhodovania prokurátora v trestnom konaní.

Podľa ustálenej českej a slovenskej judikatúry k Zákonom č. 58/ 1969 a následne Zák. č. 514/ 2003 Z. z. za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené, alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu (porovnaj napr. uznesenie NS SR zo dňa 18.8.2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). V takomto prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o vznesení obvinenia (v danom prípade v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené, alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený. Najvyšší súd Českej republiky už vo svojom rozhodnutí 1Cz 6/90, ktoré bolo vydané v čase existujúcej spoločnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom Zákonom č. 58/1969 Zb. účinným v SR do 30. 6. 2004 judikoval, že „jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla ku vzniku škody. S ohľadom na ustanovenie § 4 zákona č. 58/1969 Zb. (pozn. súdu: teraz § 6 ods. 1 veta prvá Zák. č. 514/2003 Z. z.) je tento predpoklad splnený len vtedy, ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené, či zmenené.... K uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia preto dochádza a môže dochádzať spravidla v prípadoch, kedy rozhodnutie nebolo zrušené, ale trestné stíhanie príslušnej osoby bolo zastavené, alebo táto osoba bola oslobodená spod obžaloby“. Pri zodpovedaní otázky, či zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby môže mať rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť uviedol, že je potrebné ju zodpovedať kladne. „Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, o oslobodení spod obžaloby, aspoň ak k nemu došlo z určitých dôvodov. ...Uvedené opatrenia totiž znamenajú, že je potrebné vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a teda, že koniec koncov proti nemu nemalo byť vznesené obvinenie.... Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda, bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli, z hľadiska ustanovenia § 4 Zák. č. 58 /1969 Zb. (pozn. súdu: teraz § 6 ods. 1 veta prvá, Zák. č. 514/2003 Z.z.) rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia“ (obdobne judikoval NS SR v rozsudku 1Cdo 53/ 1993). Aj následnou judikatúrou českých a slovenských najvyšších súdnych inštancií bol tento právny názor opakovane potvrdený, preto ho možno považovať za právne ustálený (viď napr. rozsudok NS ČR 1Cz 6/1990, rozsudok NS SR 1Cdo 53/93, uznesenie NS SR 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010, uznesenie NS SR zo dňa 30. 11. 2009, sp. zn. 4 Cdo 183/2009, Nálezy ÚS ČR III.ÚS 2201/2010 zo dňa 11.4. 2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.8.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.6.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001 a Pl.ÚS 35/09 zo dňa 6.12.2011, ako aj Nález ÚS SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn. II ÚS 25/2011).

V predmetnom prípade mal súd z vykonaného dokazovania preukázané, že uznesením vyšetrovateľa ORPZ Revúca zo dňa 28.06.2013, ČVS: ORP-64/KP-RA-2013 bolo voči navrhovateľovi vznesené obvinenie pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 3 TZ. Na základe uznesenia o vznesení obvinenia sa voči navrhovateľovi viedlo trestné stíhanie, v ktorom boli orgánmi činnými v trestnom konaní robené úkony smerujúce k objasneniu podozrenia voči navrhovateľovi zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a ktorým sa navrhovateľ musel podrobiť. Trestné stíhanie sa na podklade uznesenia o vznesení obvinenia proti navrhovateľovi viedlo aj z dôvodu, že prokurátor Okresnej prokuratúry v Revúcej toto uznesenie potvrdil a ponechal v platnosti, keď zamietol sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Výsledkom úkonov vykonaných v rámci trestného stíhania po vznesení obvinenia bolo, že podozrenie voči navrhovateľovi sa nepotvrdilo a trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP z dôvodu, že skutok, z ktorého bol navrhovateľ obvinený, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Odporca v konaní namietal, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nezákonne vydané, lebo bolo vydané na základe dôkazov vykonaných v trestnom konaní do vznesenia obvinenia odôvodňujúcich záver, že trestný čin spáchal navrhovateľ a až na základe následnej zmeny dôkaznej situácie, ku ktorej došlo po vznesení obvinenia, vyšli najavo skutočnosti, ktoré odôvodňovali zastavenie trestného stíhania.

V súvislosti s touto argumentáciou súd opätovne poukazuje na ustálenú judikatúru, ktorá vyslovila právny názor, že súd rozhodujúci o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť tohto rozhodnutia, ako rozhodnutia vydaného v inom konaní, ale je s poukazom na § 135 ods. 2 O. s. p. viazaný zrušujúcim alebo meniacim rozhodnutím (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.09.2005, sp. zn. 25Cdo 40/ 2005, rozsudok NS ČR zo dňa 30.08.2012, sp. zn. 29Cdo 2778/2010, rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013, sp. zn. 30Cdo 443/2013). Prieskum zákonnosti je možný len v rámci inštančného prieskumu odvolacím či dovolacím súdom a za podmienok stanovených zákonom o Ústavnom súde (porovnaj rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013, sp. zn. 30Cdo 443/2013). Koniec koncov viazanosť súdu zrušujúcim rozhodnutím vyplýva zo samotného znenia § 6 ods. 1 veta druhá Zák. č. 514/ 2003 Z. z.. Preto, majúc za to, že uznesenie prokurátora o zastavení trestného stíhania voči obvinenému podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie vecí, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a týmto rozhodnutím je súd viazaný, nemohol sám v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím opätovne posudzovať zákonnosť, resp. nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uznesenia prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia a to ani ako prejudiciálnu otázku, tak ako to svojou argumentáciou naznačoval odporca.

Odporca v konaní ďalej namietal, že navrhovateľ začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia zaviniť svojím postupom a konaním sám a preto by bolo priznanie náhrady škody v rozpore s dobrými mravmi. Zák. č. 514/ 2003 v ust. § 8 ods. 6 upravuje dôvody, kedy jednotlivcovi nevznikne právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo nezákonným rozhodnutím o väzbe, pričom tieto vymedzuje taxatívne. Judikatúra sa opakovane vyslovila, že v prípade náhrady škody spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia a teda nezákonne vedeným trestným stíhaním, je potrebné dôvody, kedy jednotlivec nemá nárok na náhradu škody potrebné posúdiť analogicky podľa § 5 a 6 Zák. č. 58/ 1969 Zb. (teraz § 8 ods. 6 Zák. č. 514/ 2003 Z. z.) (pozri napr. rozsudok NS SR zo dňa 28.06.1993, sp. zn. 1Cdo 53/1993, taktiež Nález ÚS ČR zo dňa 11. 4.2013, sp. zn. III.ÚS 2201/10). Za taký dôvod, by podľa § 8 ods. 6 písm. a) Zák. č. 514/ 2003 Z. z. per analogiam bolo možné považovať aj to, že si osoba trestné stíhanie, resp. to, že voči nej bolo vznesené obvinenie zo spáchania prečinu alebo zločinu zaviniť sama. Odporca však svoju námietku o zavinení začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia navrhovateľom samým nijako nekonkretizoval, neuviedol, akým konaním resp. opomenutím si mal navrhovateľ vznesenie obvinenia privodiť, resp. zaviniť. Za takého konanie pritom nie je možné považovať konanie spočívajúce v tom, že sa osoba obvinená z trestnej činnosti dopustila alebo sa mala dopustiť skutku, pre ktorý jej bolo vznesené obvinenie. Najvyšší súd ČR v rozsudku zo dňa 29.5.2002, sp. zn. 25 Cdo 539/2002 uviedol, že „zavinenie obvineného na začatí trestného stíhania proti nemu (t.j. na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia) znamená, že obvinený svojím zavineným úkonom prispel k tomu, že trestné stíhanie proti nemu bolo či muselo byť začaté, teda, že jeho konanie bolo dôvodom začatia trestného stíhania proti nemu. Príčinnú súvislosť medzi začatím či vedením trestného stíhania a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v jeho inom chovaní pred začatím trestného stíhania, príp. v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojim konaním alebo úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté (alebo v ňom ďalej pokračované). Nejde o to, či sa obvinený dopustil, hoc aj zavinené, skutku pre ktorý bol stíhaný a ktorým vyvolal podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, ale o to, či svojim iným alebo ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania alebo v jeho priebehu tak, že bez tohto konania by k začatiu (pokračovaniu) trestného stíhania nedošlo, napr. uvádzaním nepravdivých skutočností...či predstieraním, že voči nemu sú dôvody na trestné stíhanie, aj keď objektívne neexistovali“. V predmetnom prípade odporca na žiadne takéto konanie, alebo správanie navrhovateľa ako obvineného v trestnom konaní nepoukázal.

Odporca sa vo svojom písomnom vyjadrení odvolával na právny názor vyslovený v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 13.11.2013, sp. zn. II. ÚS 163/2013, podľa ktorého „skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení

obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu“. Súd zdôrazňuje, že tento právny názor nie je v žiadnom prípade ustálený a podľa názoru súdu ho nemožno považovať za odklon od doterajšej ustálenej judikatúry už len z dôvodu, že sa ústavný súd v náleze, v ktorom tento právny názor vyslovil nedostatočne, resp. nijako nevysporiadal s dôvodmi a argumentmi, vyplývajúcimi z opačnej judikatúry, vyvíjajúcej sa v období minimálne 20-tich rokov. Ďalej ho, podľa názoru súdu, nemožno považovať za *ratio decidendi* predmetného nálezu (aj keď sa stal súčasťou vybranej právnej vety), nakoľko v ňom bola riešená iná právna otázka a to otázka stretu uplatňovania nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia a titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe ako aj otázka premlčania nároku na náhradu škody. V predmetnom náleze navyše ústavný súd poznamenal, že judikatúra Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania resp. oslobodenie spod obžaloby neprešla testom ústavnosti. Je pritom zrejmé, že tomu tak nie je. Judikatúra najvyšších súdnych inšancií ČR a SR, vrátane judikatúry Ústavného súdu ČR a SR vyvodila nárok na náhradu škody v takýchto prípadoch práve z ochrany práva jednotlivca na súdnu ochranu zakotveného v čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktorá bola prijatá ako Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, imanentnou súčasťou ktorého je právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom a z princípu materiálneho právneho štátu. Uviedla, že „zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby (pozn. súdu ipso facto zastavením trestného stíhania) je potrebné hľadať nielen v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny ale všeobecne v rovine predovšetkým čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. .... Na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Inak povedané, ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania, či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený. Pokiaľ by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať“. (viď napr. rozsudok NS ČR 1Cz 6/1990, rozsudok NS SR 1Cdo 53/93, uznesenie NS SR 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010, uznesenie NS SR zo dňa 30. 11. 2009, sp. zn. 4 Cdo 183/2009, Nálezy ÚS ČR III.ÚS 2201/2010 zo dňa 11.4. 2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.8.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.6.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001 a PI.ÚS 35/09 zo dňa 6.12.2011, ako aj Nález ÚS SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn. II ÚS 25/2011)

Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za to, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade v spojení s uznesením okresného prokurátora o zamietnutí sťažnosti navrhovateľa ako obvineného proti uzneseniu o vznesení trestného stíhania, na podklade ktorého sa začalo viesť a pokračovalo trestné konanie konkrétne voči navrhovateľovi, ktoré bolo následne prokurátorom zastavené podľa § 215 ods. 1 písm.b/ TP, pretože skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci, sú nezákonnými uzneseniami, na podklade ktorých možno konštatovať, že štátu vznikla povinnosť nahradiť navrhovateľovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nimi.

Za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami, je potrebné považovať majetkovú ujmu, ktorá navrhovateľovi vznikla v trestnom konaní proti nemu vedenom alebo v súvislosti s ním a to už od vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia, s poukazom na § 6 ods. 3 Zák. č. 514/2003 Z. z., až do právoplatného zastavenia trestného stíhania vedenému proti navrhovateľovi.

V zmysle § 17 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za takúto škodu je v zmysle § 18 ods. 1 potrebné považovať aj účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Navrhovateľ preukázal, že mu v trestnom konaní proti nemu vedenom vznikli trovy na jeho obhajobu zvoleným obhajcom v ním uvádzanej výške 1199,69 € za uskutočnené úkony právnej služby v trestnom konaní. Súd preskúmal trovy navrhovateľa na obhajobu v trestnom konaní a zistil, že ich výška bola právnym zástupcom správne uplatnená a mal za to, že tieto trovy boli účelne vynaložené.

Preto, keďže boli naplnené všetky zákonné predpoklady, pre priznanie náhrady škody navrhovateľovi v ním uplatnenej výške a to existencie nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a navrhovateľ preukázal, že mu škoda takto vznikla vo výške, v ktorej si ju uplatnil, súd jeho návrhu vo vzťahu k uplatnenej istine vyhovel.

V zmysle § 16 ods. 4 Zák. č. 514/ 2003 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/ 1995 Z. z. v účinnom znení súd navrhovateľovi priznal úrok z omeškania z dlžnej sumy priznanej titulom náhrady škody vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, 5,05% ročne z dlžnej sumy od 19. 01. 2015, teda odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6-mesačnej lehoty na predbežné p rokovanie nároku.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a v konaní plne úspešnému navrhovateľovi priznal nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatnenie jeho práva v celom rozsahu proti odporcovi, ktorý v konaní úspešný nebol. Účelne vynaložené trovy navrhovateľa predstavujú zaplatený súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 20,- € a trovy právneho zastúpenia navrhovateľa advokátom vo výške 209,05 €. Tie mu patria v súlade § 10 ods. 1, § 13 a ods. 1 písm. a/, c/ a d/ Vyhl. č. 655/ 2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v účinnom znení za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 08.07. 2014, podanie návrhu na súd dňa 22. 01. 2015 a účasť na súdnom pojednávaní dňa 04. 09. 2015 tarifnej výške á 61,41 € a v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky režíjny paušál vo výške 1x 8, 04 € a 2x 8,39 €. Trovy konania v celkovej výške 229,05 € odporca v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. zaplatí na účet právneho zástupcu navrhovateľa“.

Proti rozsudku odvolanie podal odporca. Dôvodil, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nesprávne vyhodnotil orgán, ktorý má konať v mene Slovenskej republiky.

Opätovne poukazuje na údajný posun v ustálenej judikatúre, týkajúcej sa titulu pre nárok na náhradu škody - ak by titulom malo byť nezákonné rozhodnutie (v rozsahu uznesenia o vznesení obvinenia) a poukazuje na nález Ústavného súdu SR vedený pod sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13. 11. 2013. Z rozsudku odvolateľ cituje: „Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo vyvrátenie tohto trestného tvrdenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila“.

Na základe uvedeného odporca dochádza k záveru, že na uznesenie o vznesení obvinenia a na jeho vydanie boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z toho dôvodu neboli zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu. Toto uznesenie nemožno považovať bez ďalšieho za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.

Odvolať ďalej namietal, že opakovane poukazoval na skutočnosť, že nie je procesne spôsobilý zastupovať SR. Okresný súd najskôr tvrdil, že titulom nároku na náhradu škody je už uznesenie o vznesení obvinenia a keďže tento titul sa nedá podriaďiť pod ust. § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z., rozhodol sa tvrdiť, že titulom pre nárok na náhradu škody je aj zamietnutie sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátorom. Uznesenie o vznesení obvinenia je však predbežne vykonateľné a je nesporné ak žalobcovi začala vznikať škoda, tak potom už vydaním takéhoto rozhodnutia bez ohľadu na jeho právoplatnosť.

Nesprávne označenie subjektu oprávneného konať za štát predstavuje nedostatok podmienky konania.

K podanému odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ. Uviedol, že v súvislosti s námietkou príslušnosti toho ktorého orgánu konajúceho v mene slovenskej republiky sa plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Neobstojí námietka, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu, nakoľko z hľadiska prejednávanej veci prokurátor škodu spôsobil tým, že sťažnosť podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia podanú navrhovateľom zamietol; orgánom oprávneným konať v mene štátu tak nemôže byť MS SR, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom.

Ak je po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi. Po skončení vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby, alebo na iné rozhodnutie. Prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu ak výsledky vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin. Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania vykonáva prokurátor. Na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania, a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru ako aj prokurátor. V tomto prípade ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR ako aj Generálna prokuratúra SR. O príslušnosti generálnej prokuratúry SR konať v mene SR svedčí skutočnosť, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody práve tomuto orgánu a nie Ministerstvu vnútra SR.

Argumentácia odporcu, že príslušným orgánom, ktorý by bol oprávnený konať v mene SR je Ministerstvo spravodlivosti SR, je nesprávna už aj z toho dôvodu, že orgány spadajúce pod pôsobnosť Ministerstva spravodlivosti SR, konkrétne súdy v trestnej veci navrhovateľa ako obvineného, nevydali nezákonné rozhodnutia, dokonca nedošlo ani k vydaniu žiadneho rozhodnutia súdmi.

Obrana odporcu, že Generálna prokuratúra SR žiadnym spôsobom neparticipovala na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia a že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor a preto priamo nemohol spôsobiť škodu, je potrebné výkladom preklenúť tak, že prokurátor svojím aktívnym konaním, t. j. zamietnutím sťažnosti, zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak.

Navrhovateľ ako poškodený je vždy chránený pred omylom pri podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku ak podá žiadosť na nepríslušný orgán. V prípade, ak žiadosť bola podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného; účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Navrhovateľ poukázal aj na dve rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a to rozsudok sp. zn. 17Co/984/2013 zo dňa 26. 02. 2014 a rozsudok sp. zn. 17Co/677/2013 zo dňa 17. 09. 2013, z ktorých vyplývajú uvedené právne názory a sú aplikovateľné na daný prípad. Navrhovateľ považuje rozsudok súdu prvého stupňa za riadne a vyčerpávajúco odôvodnený, keď prvostupňový súd aplikoval na daný prípad celú plejádu rozhodnutí NS SR ako aj Ústavného súdu SR a ČR. K nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 v nadväznosti na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa navrhovateľ dodal, že už súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku skonštatoval, že v konaní pred Ústavným súdom SR vôbec nešlo o spochybenie priznaných trov obhajoby advokátovi, keď tieto boli priznané v poradí prvým výrokom rozsudku prvostupňového súdu a následne potvrdené i rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/305/07 a nič na tomto výroku nevytkol ani Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. 5M Cdo 1/2011. Predmetom ústavnej sťažnosti, ako už uviedol súd prvého stupňa, bola len otázka premlčania nároku na náhradu škody, konkrétne či sa mala v danom prípade uplatniť 10 ročná objektívna premlčacia lehota a taktiež v tomto konaní sa riešila otázka stretu uplatňovaných nárokov

na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia a titulom nezákonného rozhodovania o väzbe. Výsledkom vyhovenia ústavnej sťažnosti SR v zastúpení MS SR bolo skonštatovanie porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom NS SR sp. zn. 5M Cdo 1/2011 z 29. 01. 2012 z toho dôvodu, že rozhodnutie NS SR je nedostatočne odôvodnené a vykazuje znaky arbitrárnosti avšak len vo vzťahu k nedostatočnému vysporiadaniu sa Najvyššieho súd SR s námietkami premlčania a s aplikáciou ust. § 22 zák. č. 58/1969 Zb. V náleze Ústavného súdu SR nie je žiadna zmienka o tom, že škoda vynaložená vo forme nákladov obhajoby neprináleží poškodenému, resp. že takýto nárok nepatrí poškodenému v prípade oslobodenia poškodeného ako obžalovaného spod obžaloby, resp. v prípade zastavenia trestného stíhania. Odporcom tvrdený tzv. posun v ustálenej judikatúre o priznávaní trov obhajoby v prípade nezákonného stíhania a vzniku nezákonného rozhodnutia, nemožno bez ďalšieho odvodiť len z citácií viet odporcu uvedených v odvolaní prevzatých z odôvodnenia nálezu ÚS SR a to už aj z toho dôvodu, že Ústavný súd SR jednak nevytvoril právnu vetu a jednak aj z toho dôvodu, že Ústavný súd SR sa primárne vôbec vo svojom náleze nezaoberal dôvodnosťou, resp. nedôvodnosťou priznania trov obhajoby poškodenému. Citované rozhodnutie Ústavného súdu SR nemôže jedným odsekom vo svojom zdôvodnení zvrátiť ustálenú súdnu judikatúru v predmetnej právnej veci vyvíjajúce sa v období minimálne 20 rokov.

Navrhovateľ preto žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď vyhovel návrhu o zaplatenie 1 199,69 € s prísl. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odvolací súd teda konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ako aj k podanému odvolaniu dodáva.

Odvolateľ nenavrhuje vykonať ďalšie dokazovanie, nespochybňuje skutkové závery súdu prvého stupňa, ale dožaduje sa prijatia iných právnych záverov než k akým došiel súd prvého stupňa.

Iný názor na právne posúdenie veci než k akému došiel súd nižšieho stupňa, nie je bez ďalšieho dôvodom na zmenu alebo zrušenie jeho rozhodnutia. Zmena alebo zrušenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa musí byť podmienená novými skutkovými zisteniami, na ktorých základe môže byť prehodnotený právny záver súdu prvého stupňa.

Rozhodnutie Ústavného súdu NS SR, na ktoré odvolateľ opätovne v odvolaní poukazuje a s ktorou námietkou sa už súd prvého stupňa vysporiadal, neevokuje právny záver, z ktorého by vyplývalo, že osoby nedôvodne stíhané nemajú právo na odškodnenie v zmysle zákona č. 214/2003 Z. z., pretože určité skutočnosti svedčili o tom, že mohli spáchať určitú trestnú činnosť.

Sám odporca uvádza, že okolnosti svedčiace o nevine navrhovateľa sa preukázali až v priebehu začatého trestného konania. Za tejto situácie je však potom vhodné prijať záver, že orgány činné v trestnom konaní mohli začať trestné stíhanie vo veci a až po preverení všetkých okolností svedčiacich „pre“ a „proti“ mal byť prijatý záver o dôvodnom podozrení a začaté trestné stíhanie proti konkrétnej osobe.

S poukazom na ust. § 224 ods. 1 OSP s použitím ust. § 142 os. 1 OSP prináleží úspešnému navrhovateľovi aj náhrada trov odvolacieho konania. Tieto trovy boli priznané navrhovateľovi celkovo v sume 69,80 € (za jeden úkon právnej služby - spracovanie a podanie vyjadrenia k odvolaniu odporcu a 61,41 €, plus režijný paušál v roku 2015 a 8,39 €). Tieto trovy uhradí odporca na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.